

Carlos Pinter: - Løse ris absorberer nervøsitet

Hos den ungarske
fodboldtræner
Carlos Pinter fra B1909
i Odense —
Hvad opskriften lyder
på? Ungarsk gullash
selvfølgelig

IKKE NOGET MED FODBOLD AT GØRE

HVIS De læser aviser, ser TV eller hører radio, kan De næsten ikke undgå at vide, at danmarksmesteren i fodbold for 1904 blev B. 1909 fra Odense. Og hvis De også en gang imellem kaster et blik på bladens sportssider, så har De ikke kunnet undgå at støde på navnet Carlos Pinter. Det er nemlig ham, der er træner for danmarksmestrene fra 1909.

Nu vil De måske sige ja, men denne side har da intet med fodbold at gøre, og det har De ret i. Men Pinter har også andre strenge på sin bu. Han er blandt andet en sand madkunstner. Den dag han trækker sig tilbage som fodboldtræner, vil han kunne leve godt af at lave mad.

Carlos Pinter er gift med den kendte tennisspiller Agnete Beyerholm, og de har for ikke så lang tid siden fået en søn. Pinter er ungarsk og selvfølgelig har hans søn fået et ungarsk navn. Drengen hedder Ladislao, men kaldes for Laci.

Familiens mad laver Carlos Pinter.

— Men sakramento i øjeblikket er det svært — siger den hyggelige træner — Laci kan jo ikke tåle de krydderier, som vi plejer at bruge.

— De laver også mad til De-

res fodboldspillere ind imellem. Hvorfor gør De det?

— Jeg gjorde det til at begynde med her i 1909, men nu laves maden af en dame i klubben. Det er vigtigt, at man får de store kampe får samlet spillerne og får talt om tingene, samt at de får den rigtige mad før en kamp.

— Kan Køkkenskriveren ikke få en opskrift?

— Det kan De da godt. For eksempel er der ungarsk gullash.

Man tager noget oksekød og skærer det i små stykker. Kødet brunes i smør eller olie. Derefter skal der mange løg i. Løgene skal skæres i ganske små skiver, og så drysses der masser af paprika i. Men husk det skal være ungarsk paprika. Den paprika, man normalt får stukket ud, er ikke god nok. Sorg for at få den rigtige.

Hele historien skal nu koge i to timer og er til den tid passende jævn. Hvis man vil give det en lille pikant smag, kan man tilsætte lidt kommen, men pas på ikke for meget.

— Når De nu vil have, at spillerne skal have den rigtige mad, hvad mener De så med rigtig mad?

Jeg mener, at det skal være

lette ting. Såsom kylling, kalvekød, kødsuppe og frem for alt løse ris.

— Hvorfor netop løse ris?

— Fordi løse ris absorberer nervøsitet. Når spillere skal spille en vigtig kamp, er de ofte nervøse. En vis nervøsitet er kun gavnlig, men det må ikke være for meget, og det undgår man ved at spise løse ris.

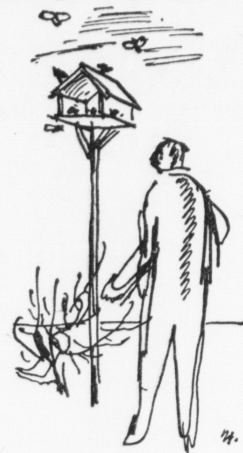
Det sidste vil sikkert glæde mange af os at høre. For hvem af os er ikke nervøs en gang imellem, og kan det bekæmpes med en skedulfuld ris, så vil meget være nået.

Nu må det ikke glemmes, at Pinter lægger megen vægt på det psykiske, så hvis risen ikke virker på Dem, kan det jo tænkes, at det er, fordi Pinter ikke er i nærheden og i sig selv virker beroligende.

Vil fik endnu en opskrift af Pinter. Den var meget lig den første, men De skal have den alligevel.

Den hedder 'Pörkölt'. Kylling og kalvekød skæres i småstykker. Behandles ligesom i gullash, men der skal ikke så mange løg i, og lige før serveringen hældes der piskefløde i — og så serveres der selvfølgelig løse ris til.

HVAD SKAL VI LAVE I DAG?

Mange af os har et noget fjernt forhold til vore medskabninger i dyreverdenen enten det nu skyldes almindelig selvoptaget, løbende sans for den side af tilværelsen, som vender bort fra jagen efter statussymboler eller noget helt tredje endnu mere spidsfindigt.

En fugl f. eks. — nå ja, det er en, der flyver op fra vejen, når man kommer kørende, eller en der skræpper op uden for soveværelsesvinduerne om morgenen, så man vågner alt for tidligt. Selvfølgelig ved de fleste af os også, at der er to slags fugle: Gråspurv og alle de andre — Jo, og så er der for resten også måger efter Storbæltsfærgerne og duerne, der klatter på vores huse og statuerne. Og undulaten og kanariefuglen — og storken, som man ikke skal tro på — Men det er en helt anden og snart lidt trivial historie. — Hvis De vidste, hvor utroligt meget mere der i virkeligheden er at fortælle om fuglene, ville De nok straks styrte hen på det nærmeste bibliotek og ærgre Dem over, at det havde lukket. — Men De kan også gøre noget helt andet og meget sjovere. — Og hvorfor ikke prøve allerede i dag, hvor De måske alligevel har en times tid tilovers?

De kan lave et fuglebræt og sætte det op uden for Deres lejlighed eller i haven. Ingen tid på året har man så gode muligheder for at studere fuglernes hverdag som netop i disse vintermåneder. Mange af de fugle, som nyder vore lyse somrernatter, ferierer ganske vist under lunere himmelstrøg, men de som tappert har indstillet sig på at trosse forholdene samt mange af vintergæsterne, nordfra kommer man særlig let i kontakt med i disse dage.

Næsten under De bliver færdig med Deres fuglebræt vil det første hold gæster indfinde sig. Og det er morsomt med sådanne gæster, som hverken kræver udbræt eller seltskabelige talenter. Men det er kun af de mange ting, De kan glæde Dem til. Deres nye fuglebræt bliver en søer, hvor der hver dag fra tidlig morgen til solnedgang spilles en række små dramatiske forestillinger med stadigt skiftende medvirkende og med så mange spændende og underholdende enkeltheder, at De en dag helt vil glemme at lukke op for en af fernisens eftermiddagsudsendelser.

— Jamen et fuglebræt? — Hvordan i alverden skulle jeg kunne lave et fuglebræt? vil et par af de mest fummelfingrede læsere måske allerede nu have sukket opgivende. Men det er faktisk så nemt, at ikke engang et par fummelfingre for meget kan forhindres i tilfredsstillende resultat.

I virkeligheden gælder det kun om at få fat i et bræt af passende størrelse, få forsynet det med en lille kant, så fuglemaden ikke blåser bort, og helst også et tag, så fuglene kan spise i tørvejr.

Tegningen viser, hvordan fuglebrættet kan se ud. Pas på, at taget ikke kommer for tæt på bunden. Hvis det skal opstilles i en have, kan det ske på en ca. 2 meter høj pæl og helst på et sted, hvor det ikke er alt for blæsende og hvor fuglene har muligheder for hurtigt at slippe bort, hvis der er et eller andet, der pludselig forskrækker dem.

Skal fuglebrættet anbringes uden for Deres lejlighed eller i et hjørne af altankassen, må De selvfølgelig passe på, at det fastgøres så solidt, at det ikke en dag falder ned på gaden. I så fald giver det måske anledning til et uventet besøg, som ikke vil glæde Dem ret meget.

De kan fodre med franskrød eller rugbrød eller andre passende rester fra den daglige husholdning. En af fuglebrættets overraskelser er netop, at fuglene på denne tid af året er så lidt kræse. Hvis De

nu og da vil gøre noget særligt ud af traktementet, kan De mange steder købe en blanding af 'vid-fuglefrø', som flere fugle er særlig glade for. Andre fuglearter sætter især pris på et fedtholdigt maltid og kaster sig med begejstring over en lille skål med oksetalg, stegedødt palmelin el. lign.

I det hele taget gælder det at jo mere varieret kosten er, jo større er mulighederne for at få mange forskellige fuglearter på besøg. I byerne vil det først og fremmest være gråspurv, der møder op, men også tit musvit, solsorter, gulspruce og bogfinke. I en villahave eller ude på landet vil der selvfølgelig være betydeligt større chancer for at komme til at stifte bekendtskab med fuglearter, som man aldrig tidligere har haft lejlighed til at studere på nærmere hold.

Men i og for sig er fornøjelsen ved et fuglebræt ikke først og fremmest afhængig af, hvor mange forskellige fugle man i dagens løb kan registrere. Endnu morsommere er det daglige studium af fuglernes liv og færden. Man opdager f. eks. snart, at det tit er de samme fugle, der kommer igen dag efter dag og oven i købet på nogenlunde de samme tidspunkter. Man lærer ikke så lidt om fuglernes særlige hukkeorden-princip og om mange andre af fugleverdens specielle love, som ingen ustraffet kan overtræde. Man få et indtryk af deres særligt udviklede instinkter, af deres måde at udtrykke sig på, af forholdet mellem de forskellige arter og undgår i det hele taget ikke at lære sig til en masse små karakteristiske træk, som det er langt morsommere at udforske p. egen hånd end at læse side op af side ned om i de tykke bøger fra biblioteket. Ikke mindst i familier med børn vil man snart blive glad for denne nemme og fornøjelige måde at holde husdyr på.

Jeg håber, at det allerede nu klør i fingrene på Dem af utålmodighed efter at få fundet en hammer og noget fuglebrættetræ. Men inden jeg ønsker Dem god fornøjelse, må jeg lige indskærpe Dem en meget vigtig ting: — Hvis De beslutter Dem til at gøre lidt for fuglene (— og meget for Dem selv —) må De ikke holde op på halvejen. De må altså ikke pludselig standse fodringen, så længe det endnu er vinter, da måske mange af de fugle, som hidtil har holdt til ved Deres fuglebræt, nu ikke længere kan klare sig ved egen hjælp. — Men de fleste vil sikkert også finde, at det er en ringe ulejlighed hver dag at ofre lidt fuglemad til gengæld for den afvekslende underholdning fuglebrættets taknemmelige gæster kvitterer med.

WEEKEND-GÆSTEN

